

Tuomas Kyrö

**MIELENSÄPÄHOITAJAN
rakkaus-
tarina**

W S O Y

Tuomas Kyrö

MIELENSÄPÄHOITTAJAN

**rakkaus-
tarina**

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ - HELSINKI

© TUOMAS KYRÖ 2022

ISBN 978-951-0-48703-7

PAINETTU EU:SSA

KAHDESTA YKSI

Alussa kiinnostaa toisen ihmisen tuoksu, kaaret, puheet, ilmeet, nenän ryppy, kaikki ihmeellinen mikä on maan ja metrikuudenkymmenen sentin välissä. Aikaisemmin on selvinnyt hyvin ilman toista. Elämä on voinut tuntua yksinäiseltä, on tullut ajatuksia, että olisipa mukava, jos joku muu kuin oma äiti keittäisi perunat. Tai että olisi joku muu hahmo kuin isä, jolle näyttää että minä pystyn ja osaan ja olen hyödyllinen kansalainen.

Mutta kuka jaksaisi hölöttäjää? En minä ainakaan. Äkäistä ei kestä, pelkästään nätti ei riitä. Kumppanin pitää olla justinsa oikeanlainen, vaikka ei yhtään tiedä millainen semmoinen oikeanlainen sitten on.

Yhdessä hetkessä asia kirkastuu. Sen puuttuvan puoliskon voi tavata suurmessuilla, pientalonpoikien syysmatkalla Kolille taikka tukinuitossa. Sama se, mutta yhtäkkiä on kuin kirveen hamaralla päähän kopautettu. Tietää, että tuosta ihmisestä tulee lasteni äiti ja minusta

hänen lastensa isä, me menemme naimisiin ja elämme yhdessä kaikki elämämme vaiheet kuolemaan saakka.

Ensimmäiset vuodet Emännän kanssa tutustuimme niihin asioihin, jotka vetivät meitä toistemme luokse. Välillä ihan samat asiat olivat kaikkein raskaimmat ja piti muistuttaa itseään, että kyllä en ole Wagerin Leif minäkään, jos ei hän ole Ikos-Ansa.

Piti kitkuttaa vaikeat mäet ja iloita puolipoutaisista päivistä, joista molemmat tykkäsivät. Istahdimme keinuun perunannoston välissä ja tiesimme, että kenenkään muun kanssa ei olisi yhtä hyvä.

Kahdesta toisilleen tuntemattomasta olennota tuli yksi.

Siinä oli jotakin minua ja Emäntää huomattavasti suurempaa. Niin kuin olivat Väättäis-Juha ja Virenin Lasse, Harri ja Marja-Liisa, Läikkäpää ja Raisa Korpatsovi.

Meistä kahdesta sikisi uusia elämiä, jotka nyt jatkuvat aivan omilla suunnillaan. Ihmeellistä, että semmoinen valta ja tulevaisuuden määrääminen asustaa ties kenen ukon jalkovälin pussukoissa.

Pikkulapsi-iässä natiaiset toimivat liimana ja erotajana. Täytyi ymmärtää, mistä huono tunnelma johtui. Ei pahasta tarkoituksesta vaan univelasta. Emännän voimat kuuluivat jälkeläisten elossapitämiseen, turhaan minä hänelle kiukkusin ja tunsin itseni vähäiseksi perheen parissa.

Hiljalleen kaikki erillinen poistui ja oli vain yhteisiä asioita. Meillä oli omat hommamme ja toiminta-alueet, mutta yhteinen pyrkimys. Perhe on niin kuin yritys, taikka joukkue taikka työporukka. Jonkun on johdettava, mutta se johtaja vaihtuu tasaisin väliajoin. Joskus minä määräsin tahdin, joskus Emäntä. Lapsille semmoista valtaa ja vastuuta ei pidä antaa. Siinä vaiheessa kun lapsesta olisi johtajaksi, hänen on aika muuttaa omilleen.

Kun suunta oli sama, perhe pysyi kasassa ja me pääsimme vaikeuksien ylitse. Pennut kasvoivat, heidän tukkansa kasvoivat, huoneista kuului jee-jee-musiikkia, koulut päättyivät, päähän tuli valkoinen lakki, oli armeija ja kotoa muutto. Sitten seisoiimme kaksin kotimme rapuilla vilkuttamassa muutto-kuormalle.

Tuli mieleen, että kuka tuo toinen on.

Mihin menivät vuodet, mitä sillä tyhjällä vinttihuoneella nyt tehdään? Ei ketään kenen vaatteita paikata, kenelle tehdä ruokaa, kenen laiskuudesta japattaa. Pojat menivät maisterikouluun ja ulkomaille ansaitsemaan rahoja ja oppiarvoja, joihin Emännällä ja minulla ei koskaan ollut mahdollisuutta.

Mietin, mitä nyt pitää tehdä.

Sökörinkiin? Uusi tukkamalli? Varmaritakki ja kiiltävämmät vanteet Eskorttiin?

Emäntä luki lehdestä, että eläkepäivillä saa ja pi-

tää matkustaa, että maailmankuva laajenee. Matkustimme Leningradiin ja Aurinkorannikolle ja hänelle se sopi. Mutta emme me lähentyneet vaan menimme toisistamme kauemmas.

Emäntä viihtyi sikajuhlissa, minä jäin hotellihuoneeseen syömään ruisleipää, juomaan piimää ja lukemaan Huovis-Veikon tuotannon keskiosaa. Varmasti semmoinen vaikutti mökötykseltä, mutta parempaan en kyennyt. Kyllä en usko turhaan riemuitsemiseen, koska huomenna on taas halla ja putket jäässä.

Minä pelkäsin hotellihuoneessa, tykästytkö Emäntä sikajuhlissa iloiseen kikkarapäiseen tarjoilijaan, jolla on valkoinen kauluspaita ja joka osaa avata viinipullon isoilla elkeillä sekä kaksitoista sanaa suomenkieltä. Siellä sitten maistellaan erikoisia juomia ja otetaan helppoja ihokontakteja.

Huokaisin helpotuksesta, kun kotiin päästyämme Emäntä edelleen keitti puurot, eivätkä matkamuistot päätyneet liian näkyville paikoille. Hän soitti siskolleen ja kuiski jotakin, ja sitten ne nauroivat niin kuin ne aina nauroivat.

Kai Emäntä huomasi, että jotain oli vialla, koska hän vakuutti, että me olemme toisillemme parhaat. Jos hänellä on joskus hauskaa ilman minua, se ei tarkoita liiton loppua.

Uskoin.

Anteeksi pyynnöksi hankin hänelle aallotusuunin ja sen kylkeen keittokirjan. Kyllä oli kummallisimmat ohjeet siinä. Kuka tyhmä säteilyttää kanaa?

Lapset saivat lapsia, ne olivat lapsosia. Oli taas ihmisiä keitä pukea, keiden housuja parsia ja keille opettaa vesurilla karsiminen. Minulla oli aikaa, kun olimme luopuneet lehmistä ja sain eläkettä rakennushommista.

Otin pikkuiset mukaan verstaalle, Emäntä leipomushommiin. Joskus minäkin liityin siihen seuraan ja vaivasin pullataikinaa, nostin pöydälle pudonneen raesokurinpalasen kielelle. Ajattelin, että näin elämä menee viimeiselle ovelle asti.

Mutta eräänä aamuyönä meidän kodin valtasi herra Alshaimeri, ja hänetkin minä kestin, koska luonnonvoimaa ei vastusteta. Täytyy mukautua ja tehdä parhaansa, aina pitää tehdä parhaansa.

Oli minun vuoroni pitää huolta, siitä tuli elämäni tarkoitus. Kynttilänjalkoja jaksaa sorvata vain tiettyyn rajaan saakka eikä lisärakennuksia voi tehdä kymmennittäin. Vaikka Emäntä meni jokaisena päivänä minusta ja maailmasta kauemmas, hetkittäin hänen silmänsä kirkastuivat ja siellä se ihminen oli, omana itsenään. Tuli nauru, hymy, jokin sana jonka vain minä ymmärsin.

HARVENNUSHAKKU

Kyllä minä niin mieleni pahoitin, kun Emäntä kuoli.

Perjantaina hänelle nousi korkea kuume, mutta minä ajattelin, että on sellaisia ollut ennenkin, itsellä, lapsilla ja hänellä. Hiihtäjällä voi olla kuumetta ennen viidenkymmenen kilometrin perinteisen tavan väliaikalähtöä, silti kisajoukkueen lääkärit saavat ihmisen mitalikuntoon.

Tein kotona lihaperunasoselootan, otin kahvet termospulloon ja siirryin Eskortilla terveyskeskuksen vuodeosastolle.

Minun pöperöni eivät maittaneet, Emäntä ravittiin tippaletkun kautta.

Lauantaina kuume eteni keuhkoihin, ja vaikka tiesin mitä se tarkoittaa, en uskonut. Valvoin vieressä, juttelin asioista, jotka olivat aina nostaneet hänen suupielilleen hymyn. Erään lehmän poikiminen vuonna kuusikymmentä ja kolme, se kerta kun minä astuin

kahteen liukumiinaan peräjälkeen ja sitten se hänen siskonsa huumorikortti Portugalista.

En saanut puolisooni enää yhteyttä. Emännän hengitys meni koko ajan vaikeammaksi, niin kuin kala olisi kuivalla maalla, laiturin nokassa. En voinut tehdä muuta kuin istua tuolille hänen viereensä ja pitää kiinni siitä kädestä, johon ei ollut kiinnitetty tippaletkua.

Nukahdin tuoliin, hoitajat kehottivat kotiin nukkumaan.

Palasin vuoteen vierelle heti seuraavana aamuna. Nyt Emäntä oli yhdistetty happikoneeseen ja minulle puhuttiin kummallisia sanoja. Hoitotahto, elvytys, intupointi. Vaadin selvää suomen kieltä, jota osasi puhua vain semmoinen kulumikas lääkäri. Hän kertoi, etteivät lääkemyrkyt tehoa ja että aika käy vähiin, pian olisi aika siirtyä palliatiiviseen vaiheeseen.

Kyllä en tahtonut tietää mitä semmoinen tarkoittaa.

Tuli niin vaikea olo, että ajoin Voortti Eskortilla kotimetsään. Otin peräluukusta kirveen ja valitsin paksuimman kuusen.

Kaadoin sen ja siirryin seuraavaan.

Lokakuussa näkee vielä myöhäiseen ja täysikuu on metsurin hyvä apuri. Hakkasin, karsin ja harvensin, kunnes tuli pimeää, jonka jälkeen odotin että silmät tottuvat. Sitten karsin, raivasin, riehuin lisää.

Kyllä ei vienyt painoa sydämen päältä pois.

Miksi monenmoiset puliukot, partaradikaalit, laiskajaakot, rikdaattorit, siikeriemännät ja tyhjäntekijät säästyvät, mutta tärkein otetaan ihmiseltä pois? Hetken verran harkitsin sen Jumalan rukoilemista, johon en usko.

Emäntä ei saisi kuolla.

Maanantaina tilanne oli tasaantunut ja Emäntä hengitti itse. Kenties lääkkeet sittenkin tehosivat tai Jumala oli olemassa ja hän oli huomannut vanhan ihmisen kirvespuuhat kuusikossa.

Otin Emännän kämmenen omaani, ja hän puristi takaisin. Saattoi olla samanlainen rehleksi kuin vauvoilla, mutta mukavampi oli ajatella, että Emäntä tiesi kenen kättä piteli. Sen ihmisen, joka ei päästä häntä putoamaan, koska muuten putoaa itse.

Molemmat poikani olivat perheineen paikalla. Jutustelin heidän kanssaan jotakin, en yhtään muista mitä. Ehkä säästä, ehkä siitä mille korkeudelle pistorasiat asennetaan terveyskeskuksessa.

Lapsenlapsi sanoi minun haisevan pihkalta. Toinen lapsenlapsi ihmetteli, miksi minulla oli kirves mukana.

Kerroin käsitelleeni sillä tunteitani. Niin nykypäivänä pitää tehdä.

Laitoin kirveen lappelleen Emännän sängyn viereen. Lapsenlapsi näytti hänelle tekemäänsä piirus-

tusta ja selitti matkalla näkemästään valkoisesta hevosesta. Emäntä oli kauempana kuin koskaan, ja taas hengitys tihentyi. Ehkä Jumalalle tuli suurempi pyyntö ja hän jätti meidät siihen huoneeseen.

Koneet piipittivät. Hoitajia kiirehti huoneeseen, ja meidät ohjattiin kiireellä käytävään. Henkilökunta lupasi olla yhteydessä, jos tilanteessa tapahtuu merkittäviä muutoksia.

Tuntui, että meidät heitettiin ulos sairaalasta ja Emäntä jäi tuntemattomien ihmisten armoille. Kyllä en osannut sanoa tai tehdä yhtikäs mitään. Joku saattoi minut autoon, itse en sitä ajanut.

Jälkikasvu tuli luokseni yöksi. He tekivät petejä ympäri asuntoa ja miniät koettivat palvella. Kyllä ei maistunut kahve, ruoka, pulla, jutustelu eivätkä rauhoittavat pillerit. Ensimmäistä kertaa elämässäni en halunnut katsoa uutisia. Aivan sama oliko käynnissä kansainvaellus, ajautuisivatko ilmastoneuvottelut umpikujaan ja kuinka terveydenhuollon pullonkaula ratkaistaisiin. Näytti kuin Rönkäkään ei olisi tiennyt, mitä minulle täytyy sanoa.

Menin päiväkampeet yllä petiin.

Aamuyöllä minä pomppasin pystyyn.

Kiiruhdin autoon, ajoin mustassa pimeässä terveyskeskuksen parkkipaikalle, ei, suoraan ovelle, ja juoksin vuodeosastolle, missä ehdin silittää minun puolis-

koni hiuksia vielä kerran ennen kuin ne muuttuivat kuolleiksi hiuksiksi.

Emännän kuori kuljetettiin pois, irti minusta. Hänet vietiin kylmään huoneeseen, minä jäin kylmään maailmaan. Toinen pojistani koetti lohduttaa, että parempi äidille että pääsi pois. Tietenkin se oli parempi Emännälle, mutta puolet minusta oli isketty kirveellä irti ja olin avoin haava. Vyysillinen olomuotoni on täällä vielä, mutta en osaa määrittää missä minä olen. Ruumiisani vaiko Emännän kalmossa matkalla pois. Halusin hänen kanssaan samaan paikkaan, sinne syvään kaivopimeyteen mihin me kaikki lopulta menemme. Mukavampi siellä olisi Emännän kanssa kuin täällä yksin.

Olin valmistautunut väistämättömään enkä ollut siihen lainkaan valmis. Kenenkään muun selkää ja niskaa minä en tunne niin kuin tunsin Emännän. Koko ihmisen minä tunsin ja hän minut, nyt minua ei tunne enää kukaan.

AKKU LOPPU

Olin jo kerran valmistautunut omaan kuolemaani. Tiesin millaiset peijaiset tahdon, rakensin itselleni arkun, kirjasin kuinka perintö jaetaan, mitä muistokirjoitus sisältää ja mikä toisella puolella odottaa. Kyllä ei mikään. Mutta minä en ollut koskaan ajatellut, että Emäntä lähtee ensin enkä minä ollut ajatellut, mitä toisen kuolemasta seuraa.

Asioiden hoitamista.

Olen aina hoitanut asiat. Rakentanut, korjannut, huoltanut, maksanut velkani, tuottanut, ollut talkoopauna ja tukena niin kuin vain osaan. En aina hyvin, mutta parhaani teen. Kyllä en ole puhuja, olen paikkaaja, turvaaja ja korjaaja. Olen kantanut hautaan isän, äidin ja parhaan ystäväni Yrjänän. Minkä puheissa häviän, sen teoissani maksan.

Miehen tarkoitus on saada asiat tehtyä, koska aina tulee uusia valmiiksisaatettavia asioita. Sumaa täytyy

jaksaa purkaa päivä toisensa jälkeen valittamatta. Ilalla voi väsyttää, mutta kunnon uni korjaa kaiken.

Nyt piti järjestää ositus, perunkirjoitus, hautajaiset, oli käytävä lävitse Emännän tavarat, valokuvat, kirjeet, vaatteet. Olisi mietittävä hautajaisvieraat, käytävä tapaamassa pastori, muotoiltava kuolinilmoitus, etsittävä musta puku ja muisteltava kuinka kravattisolmu solmitaan.

Miniän mielestä piti surra ja löytää surusta merkitys. Ehkä hän luuli lohduttavansa minua, vaikka kuolosti enemmän helppoheikiltä, joka koettaa myydä minulle omaa suruani sopivassa pullossa.

Nukkumaan käydessäni asioiden hoitaminen muuttui lyijymöykyksi rintakehän päälle ja paineeksi aivoon.

Aamulla pakotin itseni Emännän pankkikirjan kanssa konttorille. Olisin voinut lakkauttaa tilin jo niinä vuosina, kun hän makasi vuodeosastolla, mutta halusin jättää pienen mahdollisuuden ihmeelle. Että eräänä päivänä hän odottaisi minua pedatun sängyn luona ulkokampeissa ja sanoisi, että johan tässä on lepuutettu, nyt mennään ukko kotiin. Haudutetaan pata, käydään saunassa, juodaan kahvet, katsotaan lottoarvonta, nauretaan luotamme hädetylle herra Alshaimerille.

Oli hoidettava asiat, oli laitettava jalkaa toisen eteen ja kaasupolkimelle. Ennen kuin käynnistin Eskortin, laitoin Emännän papiljotin roikkumaan auton perä-

peiliin. Hänen hiuksensa olivat vielä olemassa, ja tuntui vähän niin kuin hän olisi istunut vieressäni. Kiel tänyt ajamasta niin lujaa kansakoulun mutkaan, mikä hannumikkola sitä oikein ollaan.

Oliko konttori paikallaan?

Kyllä ei.

Pankin paikalla oli kirpputori ja kepattiravintola, jonka omistaja ei osannut kertoa, missä lähin toimipiste nykyisin sijaitsi. Tiesinhän minä tämän, mutta juuri silloin tuntui kuin vuosikymmen olisi pyyhitty päästä pois. Olin siinä, mutta en ollut siinä.

Soitin pankin palvelunumeroon, missä käskettiin kolmella kielellä odottamaan. Sitten neljännellä kielellä ja sen perästä viidennellä. Musiikki soi ja minun kerrottiin olevan edelleen jonossa. Ilmoitin puheliimeen ymmärtäväni jonon, kun se rakentuu palkkapäivänä pankkikonttorille. Semmoisella jonolla on alku ja loppu, koska ihminen tietää kuinka kauan menee ennen kuin on sileät setelit lompakossa. Kyllä ei puhelinjonossa hahmota, ketkä ovat edelläni. Virkailija saattaa sijaita Pohjois-Savossa tai Etelä-Sudanian maassa. Se ei ole jono, se on sekamelska.

Kahdenkymmenen neljän minuutin jälkeen loppui akku.

Nimittäin minusta.

Emäntää ei ollut. Elämässäni oli jäljellä vain ja ainoastaan minä itte. Entisinä aikoina rakensin ja huol-

sin meidän ympäristöämme ja elämisen mahdollisuuksia, Emäntä huoli minua. Tarvitsimme toisemme, että hommat sujuivat. Keskellä sumua näin tämän kirkaasti.

Mitä väliä millaiseen arkkuun laitetaan hänen kuorensa? Mitä väliä poltetaanko vai haudataanko? Laitoin pojalle sähköviestin, että valtuutan ja velvoitan heidät hoitamaan kaiken. Minusta ei ole tällaiseen turhanpäiväiseen mapittamiseen. Hessu ei ymmärtänyt puhettani, ja sekin oli minusta aivan yhäntekevää.

Menin kahdeksi viikoksi kotiin, söin mitä käteen sattui, puurohiutaleita ja vettä. Jäisiä mansikoita. Yhden raan perunan. Ymmärsin, miksi ihmiset nykypäivänä uupuvat ja palavat loppuun. Siksi, että pääsevät peittojen alle sulamaan pois. Minä päästin suruvettä silmistäni keskellä päivää, pidin verhot kiinni.

Kunnes poika saapui Miniän kanssa. He veivät minut saunaan, pesivät, pukivat pyhäpuvun ja kuljettivat kirkolle.

MITÄ PUUTA RISTINPUU

Arkku saatettiin kärryillä kirkkoon, minä olin ensimmäisessä kulmassa kiinni. Arkku asetettiin alttarille, jonka edessä me olimme vannoneet rakastavamme toisiamme niin myötä- kuin vastamäessä. Aviolupauksessa ei kerrottu mitä tässä tilanteessa tehdään. Millaisia ne myötämäet ovat ilman jarruja ja vastamäet sementtisäkki selässä?

Hautajaiset ovat teatterinäytelmä, joka järjestetään, että pystyisimme päästämään vainaasta irti. Minä en halunnut päästää Emäntää pois, halusin lootaan hänen viereensä.

Istuin ensimmäiseen riviin. Pojat tulivat viereeni. Urut soivat sitä säveltä mikä aina soi, kun hautajaiset aloitetaan.

Katsoin alttaritaulua, jossa Nasaretilais-Jeesus riipui ristillä vähissä vaatteissa ja mietin, miksi niin selvä asia kuin kuolema tekee näin kummallisen olon.

Olin toljottanut Nasaretilaisen ristinkuolemaa pikku-pojasta asti ja kuunnellut tarinat muiden puolesta kuolemista ja ylösnousemuksesta. Olin miettinyt, kuinka paljon kuva poikkesi tavallisen ihmisen pois-lähdöstä. Vaikkapa Niemis-Pertin, joka vain putosi uittolla veteen ja nousi keväällä pintaan isona pallona. Me katsoimme sitä ja kauhu muuttui ihmeelliseksi katukseksi.

Taikka kun vanhat ihmiset eivät herää pedistään. Ja mitä olivat ne vuodet, kun meidän kylillä nuoret miehet lähtivät oman käden kautta, koska eivät saaneet suutaan auki häpeistänsä ja ankeuksistaan. Sielullisia ongelmia hoidettiin väkijuomilla, ja kun kuuri ei tehonnut, valittiin väliaikaisesti ongelmiin lopullinen ratkaisu.

Herra Nasaretilainen puhui minulle jotakin sieltä seinältä.

Käskin sanomaan lujemmalla äänellä, koska vasen korva on huono.

Jeesus irroitti naulat käsistään ja poikkilaudasta, sanoi laittavansa ne varmuuden vuoksi talteen, harvinaisia sen ajan Rooman valtakunnassa. Kysyin, mitä puuta se ristinpuu oli, saarneako. Ajattelin puusepän tietävän. Juttelimme Jeesuksen kanssa rakentamisesta, kuolemasta ja siitä, mimmoisia ruokia kaksituhatta vuotta sitten syötiin, arvelin että kepattia.

Poika ja Miniä kysyivät, mikä minulle tuli, arkun eteen kävellyt pastori kysyi, onko äänentoistossa vikaa.

Jeesus kertoili minulle arkipäiväisiä asioita ja to-
tuuksia, esimerkiksi ettei hän ole Juuttaalle lainkaan
vihainen. Se ukko kuulemma nimenomaan tarvittiin
hänen tarinaansa, ilman kavaltajaa ei olisi ristinkuo-
lemaa ja ilman sitä Nasaretilainen olisi jäänyt yhdeksi
mekkaloitsijaksi muiden joukossa. Hän myös pahoitte-
li, että kaikilla pitää nykyisin olla tarina, pikkulapsil-
la ja haravanvalmistajalla.

– Isä, mikä sulla on, joku sanoi. – Sä olet ihan...

Sitten penkki valahti altani, eteen tuli lattia ja lat-
tiaan reikä ja minä putosin jonnekin syvälle. Kun kur-
kusta lähti oksennus, minusta lähti taju.

Heräsin keskussairaalaan johdoissa. Koetin sanoa jo-
tain hoitajalle, joka mittasi pulssiani, ne sanat muo-
dostuivat päähäni, mutta eivät lähteneet huulilta. Sii-
nä olivat myös poikani, joista toisen kasvoille tuli
hymy, kun avasin silmäni. Toinen vaikutti enemmän
pettynneeltä.

Olin saanut aivoinraktin.

Hautajaisväessä oli ollut mukana tohtori Kivin-
kinen, joka tiesi mitä pitää tehdä. Hänen ansiostaan
minä olin vielä olemassa. Kyllä en tiedä olinko tyyty-
väinen vai pettynyt.

***Miksi saisin yhtäkkiä nauttia elämästä?
Kyllä ei saa tuntematon ihminen haista
nenääni juuri oikealta. Tämä on parasta
mitä minulle on tapahtunut.***

Kun Emännästä aika jättää, murheen murta-
ma Miелensäpahoittaja saa aivoinfarktin.
Voimansa ja tahtonsa menettänyt mies pas-
sitetaan terapia-altaaseen, missä tuoksuu kloorin sijaan
vastasahattu puu ja pihka.

Tuoksun lähde on läänintaiteilija Saimi, joka valmis-
telee vanhalla ladolla suurta taideprojektia. Miелensä-
pahoittaja hakeutuu Saimille työmieheksi ja Sysi-Suomen
kokemusasiantuntijaksi. Hän löytää itsestään tunteita,
vaikka järki haraa vastaan.

Känsät pehmenevät, harmaan sävyt kirkastuvat. Jos-
tain pyrkii pintaan ilo ja kokeilunhalu. Saunan saa läm-
mittää myös keskiviikkona, televisiota voi katsella puoli
yhdeksän jälkeen. Pelottavan r-sanan uskaltaa vihdoin
lausua ääneen.

Miелensäpahoittajan rakkaustarina on vanhan jäärän
matka syvästä surusta takaisin elämään ja toisen ihmisen
lähelle.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-48703-7